

Tuyển chọn các mẫu viết bài văn kể lại một trải nghiệm buồn của em hay và đặc sắc nhất được bài viết tổng hợp một cách đầy đủ. Giúp các em học sinh trau dồi kiến thức và biết cách làm dạng bài này. Tham khảo chi tiết dưới đây.

Xem thêm:

- [4 mẫu bài văn khoảng 400 chữ kể lại một truyện cổ tích hay nhất đạt điểm cao](#)
- [Top 6 đoạn văn khoảng 150 đến 200 chữ có sử dụng thành ngữ chọn lọc hay nhất](#)
- [5 Mẫu kể lại tâm trạng của em sau khi mắc lỗi với mẹ cực hay và chi tiết](#)

Dàn ý viết bài văn kể lại một trải nghiệm buồn của em**1. Mở bài**

Dẫn dắt, giới thiệu về trải nghiệm em định kể: Một kỉ niệm buồn của em.

2. Thân bài**a. Giới thiệu về trải nghiệm**

- Xảy ra ở đâu? Khi nào?
- Nhân vật có liên quan đến câu chuyện: người thân, thầy cô, bạn bè...

b. Kể lại diễn biến

- Hoàn cảnh xảy ra trải nghiệm: Một trải nghiệm đáng buồn của em.
- Những sự kiện xảy ra trải nghiệm: Kể lần lượt những sự kiện diễn ra theo trình tự cụ thể.
- Bài học rút ra được từ trải nghiệm: Nhận ra được bài học...
- Suy nghĩ, cảm xúc sau trải nghiệm: Cảm thấy buồn bã, tiếc nuối...

3. Kết bài

Khẳng định lại giá trị của trải nghiệm đối với người viết.

Viết bài văn kể lại một trải nghiệm buồn của em - Mẫu 1

Mỗi chúng ta đều có những trải nghiệm quý giá trong cuộc đời. Qua những trải nghiệm đó, con người rút ra cho mình những điều có giá trị.

Người bạn thân nhất của tôi là Minh Hà. Chúng tôi vừa là hàng xóm, vừa là bạn cùng lớp. Điều đó khiến cho tình bạn của cả hai thêm gắn kết. Minh Hà là một cô bạn hiền lành và ít nói, còn tôi lại năng động và hướng ngoại. Tôi và Hà thường giúp đỡ nhau trong học tập nên đã trở thành đôi bạn cùng tiến.

Tôi còn nhớ một lần, tôi mãi xem phim nên đã quên học bài. Buổi học hôm sau, cô giáo yêu cầu cả lớp làm bài kiểm tra mười lăm phút. Tôi ngồi loay hoay mà vẫn không làm được một câu nào. Thấy vậy, Minh Hà đã lén đập vào tay tôi. Thì ra, Hà muốn tôi chép bài của bạn. Tôi không nghĩ ngợi gì, chép luôn bài của Hà.

Tiết học sau đó, khi nhận xét về bài kiểm tra, cô giáo đã nói:

- Cô cảm thấy rất buồn vì trong lớp vẫn còn hiện tượng chép bài. Minh Hà và Thu Trang, hai em có điều gì muốn nói với cô không?

Tôi và Hà nghe cô giáo nhắc đến tên mình thì cảm thấy vô cùng lo lắng. Cả lớp bắt đầu bán tán xôn xao. Cô giáo nói tiếp:

- Cô vẫn thường dạy các em phải trung thực trong thi cử. Nếu như bài kiểm tra đạt kết quả không tốt, cô có thể cho các em gỡ điểm. Nhưng nếu hành vi gian lận thì cô tuyệt đối sẽ không tha thứ.

Nghe cô giáo nói vậy, tôi biết mình là người có lỗi. Tôi liền đứng lên nói với cô giáo:

- Thưa cô... em là người đã chép bài của bạn Minh Hà ạ!

- Không... cô ơi, là em đã để cho bạn Thu Trang chép bài của mình ạ!

Cô giáo liền nói:

- Thu Trang đã biết nhận lỗi, điều đó rất tốt. Nhưng việc Minh Hà để cho bạn chép bài cũng là sai. Lần này, cô sẽ để hai em làm lại một bài kiểm tra khác. Nếu có lần sau, cô sẽ phạt nặng nhé?

Cả hai chúng tôi đều thở phào nhẹ nhõm:

- Vâng ạ.

Quả là một trải nghiệm đáng nhớ của tôi. Từ đó, tôi luôn chăm chỉ học tập để không phạm phải lỗi lầm như vậy. Tình bạn của tôi và Minh Hà cũng ngày càng gắn kết hơn.

Kể lại một trải nghiệm buồn của em - Mẫu 2

Gia đình có vai trò thật quan trọng, và đối với tôi cũng vậy. Trong gia đình, người mẹ tôi yêu thương nhất chính là mẹ.

Mẹ tôi là một người phụ nữ giản dị. Nhưng mẹ đã dành cho tôi những sự hy sinh thật phi thường. Bố mẹ chia tay khi tôi còn nhỏ. Tôi sống cùng với mẹ. Mẹ vừa phải làm mẹ, vừa phải làm bố. Nhờ có tình yêu thương vô bờ của mẹ đã lấp đầy khoảng trống tình cảm của bố.

Còn nhớ năm lớp tám, tôi đến nhà Hồng - cô bạn thân cùng lớp chơi. Do quá mãi chơi nên khi về đến nhà thì trời đã tối. Tôi nghĩ thầm trong lòng rằng kiểu gì khi về đến nhà mẹ cũng mắng. Nhưng khi tôi về đến nơi, bước vào nhà lại thấy thật yên tĩnh, chỉ nhìn thấy trên bàn là cơm canh nóng hổi, mà không thấy mẹ đâu. Tôi ăn cơm xong mà lòng đầy lo âu. Tôi lên vào phòng của mẹ, thì nhìn thấy mẹ đang

nằm trên giường. Tôi khẽ gọi: “Mẹ ơi!” nhưng không thấy tiếng trả lời. Cảm thấy lo lắng, tôi chạy đến bên giường, khi chạm vào người mẹ thì thấy nóng bừng. Có lẽ mẹ đã bị sốt.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy sợ hãi, xen lẫn cả sự ân hận. Tôi tự trách mình mãi chơi, trong khi mẹ thì phải làm việc vất vả, lại bị ốm mà vẫn cố gắng nấu cơm cho tôi. Tự trấn an bản thân, tôi nhanh chóng chạy đi lấy khăn mặt lạnh đắp lên trán mẹ. Rồi còn nấu một ít cháo ăn liền và mua thuốc cho mẹ. Một lúc sau, có vẻ đã khá hơn, mẹ tỉnh dậy. Tôi thuyết phục mẹ ăn cháo và uống thuốc. Mẹ vừa ăn vừa mỉm cười nhìn tôi. Xong xuôi, tôi nhìn mẹ, rồi ôm lấy mẹ và bật khóc nức nở: “Con xin lỗi mẹ ạ!”. Mẹ chỉ ôm tôi vào lòng rồi nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu! Nín đi con!”.

Sáng hôm sau, mẹ đã khỏe hẳn và có thể đi làm bình thường. Nhưng nhờ có trải nghiệm hôm qua mà tôi mới biết mẹ đã vất vả vì tôi như thế nào. Tôi thầm nhắc nhở bản thân phải cố gắng học tập hơn, giúp đỡ mẹ nhiều hơn để mẹ khỏi lo lắng, vất vả.

Đối với tôi, mẹ chính là nguồn ánh sáng diệu kỳ. Tôi dường như thấu hiểu thêm công ơn của mẹ, cũng như hiểu được rằng:

*“Con dù lớn vẫn là con của mẹ
Đi suốt đời, lòng mẹ vẫn theo con”*

(Con cò, Chế Lan Viên)

Kể lại một trải nghiệm buồn của em - Mẫu 3

Trong cuộc đời, ai cũng có lúc mắc sai lầm. Nhưng quan trọng hơn hết là cách chúng ta đối mặt và sửa chữa những lỗi lầm ấy. Đã có lần, em che giấu tội lỗi của bản thân mà khiến cho mẹ buồn. Em rất ân hận vì hành động khi đó.

Cách đây hai năm, em mới học lớp bốn. Sau khi tiếng trống trường báo hiệu giờ tan học vang lên, em cùng đám bạn thân hơn hờ khoác cặp chạy thật nhanh ra khỏi lớp. Chúng em đã hẹn chơi bắn bi ở đình làng. Em nhanh chóng lấy xe đạp rồi ra tiệm tạp hóa mua túi bi. Khi đến nơi, chúng em cùng nhau tụ lại một chỗ và bắt đầu đếm số bi của mình. Lũ trẻ trong làng thấy vậy thì xúm lại nhìn. Cách bắn bi rất đơn giản. Anh Hòa - anh trai họ của em hướng dẫn: "Chỉ cần kẹp bi vào ngón trỏ và ngón giữa, nhắm đúng mục tiêu, bật ngón tay trỏ cho viên bi bắn ra. Nếu ai bắn trúng viên bi nào thì sẽ được ăn viên bi đó". Em và đám bạn thân cùng nhau chơi đến tận sáu giờ tối. Lúc này, em mới sực nhớ ra lời dặn của mẹ rằng hôm nay phải về sớm để đi thăm bà ngoại. Em vội vàng tạm biệt mọi người rồi về nhà. Mẹ đã đợi em từ lâu. Thấy em, mẹ liền hỏi:

- An, sao con về muộn thế?

Em ấp úng trả lời:

- Dạ, con bị hỏng xe mẹ ạ.

Mẹ liền nói tiếp:

- Con hỏng xe ở đâu? Mẹ đã đi tìm quanh làng nhưng không thấy con.

Em im lặng, trong lòng nổi lên nỗi lo sợ chưa từng có. Mẹ không nói gì rồi đưa em đi thăm bà. Tối đó, em suy nghĩ rất nhiều. Em chạy sang phòng, thành thật kể lại việc chiều nay và xin lỗi mẹ. Mẹ nhìn em với ánh mắt trìu mến, khẽ xoa đầu nhắc

nhờ và dặn dò sau này không được làm như thế nữa. Lúc ấy, em thở phào nhẹ nhõm, vội gặt đầu và hứa sẽ không nói dối mẹ đi chơi.

Kỉ niệm ấy đã cho em bài học về sự trung thực. Chúng ta cần quan tâm tới cảm xúc, suy nghĩ của người thân. Nếu không, ta sẽ vô tình đánh mất những người luôn yêu thương mình.

Bài văn kể lại một trải nghiệm buồn của em - Mẫu 4

Tôi là một đứa trẻ ham chơi nên đã từng gây ra nhiều lỗi lầm. Câu chuyện xảy ra khi tôi còn học lớp 5, nhưng là một trải nghiệm mà bây giờ tôi vẫn còn nhớ mãi.

Vì là con trai nên tôi rất mê chơi game. Hôm đó là buổi tối thứ năm. Tôi đang ngồi học bài nhưng lại suy nghĩ về trận đấu lúc chiều. Càng nghĩ, tôi càng cảm thấy không phục vì đã thua Hoàng - cậu bạn cùng lớp mới chơi game chưa được bao lâu nhưng đã đánh thắng mình. Bởi vậy, tôi quyết tâm phải luyện tập thêm để phục

thù. Nghĩ vậy, tôi liền thu dọn sách vở rồi xuống nhà. Thấy mẹ đang ở trong bếp, tôi nói với mẹ:

- Mẹ ơi, con có bài tập khó quá không làm được. Con mang sang nhà Tuấn nhờ bạn giải giúp nhé?

Mẹ đồng ý và dặn tôi về sớm vì bố sắp đi làm về. Tôi chỉ vâng dạ cho có rồi nhảy lên xe đạp đi luôn. Nhưng tôi không sang nhà Tuấn mà đến quán điện tử gần trường. Ngồi vào bàn, tôi cảm thấy phấn chấn lạ lùng, mãi chơi đến quên cả thời gian. Bỗng có một bàn tay đập vào vai tôi:

- Muộn quá rồi, về cho bác còn đóng cửa!

Bác chủ nhà nhắc nhở rồi chỉ tay lên đồng hồ. Mười một giờ ba mươi phút. Tôi nhanh chóng trả tiền cho bác chủ quán rồi dắt xe ra về. Vừa đạp xe, tôi vừa nghĩ sẽ giải thích cho bố mẹ như thế nào. Chắc chắn bố mẹ sẽ rất tức giận. Bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng xe máy quen thuộc đang tới gần, một giọng nói nghiêm nghị vang lên:

- Đức, con đã đi đâu mà giờ mới về nhà?

Hai đầu gối bủn rủn, tôi đứng như trời trồng, miệng lắp bắp:

- Bố... bố... đi tìm con ạ?

- Đúng vậy! Mẹ nói là con đến nhà Tuấn nhờ bạn giảng bài, nhưng bố sang nhà bạn thì không thấy con ở đó nên đã đi tìm.

- Con... con...

- Thôi, muộn rồi, mau về nhà đi con!

Tôi đi bên cạnh bố mà lòng cảm thấy thật có lỗi. Khi bước vào nhà, tôi thấy mẹ vẫn đang ngồi chờ ở phòng khách. Tôi chỉ biết im lặng chờ đợi những câu mắng của bố. Nhưng không, tôi chỉ nghe thấy mẹ hỏi:

- Đúc, con đi đâu mà giờ này mới về? Đã ăn cơm chưa?

Khi nghe mẹ nói vậy, tôi òa khóc. Tôi liền xin lỗi bố mẹ, rồi thành thật kể lại mọi chuyện. Bố liền nói với tôi:

- Tuổi trẻ thường hiếu thắng, thích hơn thua với bạn bè. Đó không phải là điều gì sai trái. Nhưng việc con nói dối mẹ để đi chơi là điều không đúng. Việc chơi game, bố mẹ không phản đối nhưng nếu con chơi quá nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe, hay việc học tập. Bố mong con ý thức được điều đó.

Tôi nhìn bố, ánh mắt nghiêm nghị của bố nhìn tôi. Tôi đã nhận ra sai lầm của mình. Tôi liền hứa với bố mẹ sẽ không tái phạm cũng như cố gắng học hành chăm chỉ hơn. Cũng nhờ có trải nghiệm này, mà tôi nhận ra tình yêu thương lớn lao mà bố mẹ dành cho mình.

Bài văn kể lại một trải nghiệm buồn của em - Mẫu 5

Vào ngày đông giá rét năm ngoái, em đã mất đi chú mèo mun dễ thương của mình. Mỗi khi nhớ về kỉ niệm ấy, em lại cảm thấy cô đơn và xót xa.

Nhà em có nuôi một con mèo mun chân ngắn. Mẹ đặt cho mèo tên Zem. Mèo có bộ lông màu đen mượt. Chân và thân nó tròn vo, mũm mĩm. Tai mèo vểnh lên để nghe ngóng âm thanh. Mắt Zem to và sáng. Tối đến, đôi mắt ấy sáng rực lên như vì sao xa. Mỗi khi ngửi thấy món ăn yêu thích, mũi và ria nó hơi rung rung trông thật ngộ nghĩnh. Vì chân ngắn nên mỗi khi di chuyển, Zem lắc lư từng bước thật chậm

rãi. Hằng ngày, nó luôn thân thiết với mọi người, đặc biệt là em. Mỗi khi đi học về, mèo thường chạy tới nhảy lên chân đòi vuốt ve.

Thế nhưng có một chuyện không may xảy ra khiến em vĩnh viễn mất đi chú mèo mà mình hằng yêu mến. Ngày hôm ấy, em dẫn Zem đi mua đồ ở cửa hàng tạp hóa. Trước khi vào, em buộc sợi dây xích quanh tay nắm cửa để mèo đợi bên ngoài. Nhưng đến khi thanh toán xong, em lại không thấy nó đâu. Em hốt hoảng tìm Zem khắp nơi. Thậm chí, em bắt chước cả tiếng kêu "meo meo" để gọi mà vẫn không thấy chú mèo dễ thương. Em vừa khóc vừa chạy về nhà báo với bố mẹ việc để lạc mất Zem. Sau khi hỏi han khắp nơi và dán giấy tìm mèo, gia đình em vẫn không có tin tức gì về nó. Lúc đó, em rất buồn và đau khổ, tự trách bản thân vì làm Zem bị lạc. Giá như hôm ấy em cẩn thận hơn thì mèo con vẫn còn ở bên em. Mặc dù được bố mẹ an ủi, động viên nhưng em vẫn rất ân hận về hành động của mình.

Khoảng hai tháng sau, mẹ đã cho em mua một chú mèo mới. Tuy nhiên, kỉ niệm làm lạc mất mèo luôn khắc sâu trong em. Mong rằng, Zem vẫn an toàn và được một người nào đó nuôi dưỡng, chăm sóc.

Tiết bài văn kể lại một trải nghiệm buồn của em - Mẫu 6

Trong cuộc sống, mỗi người đều có những trải nghiệm đáng quý. Điều đó giúp chúng ta nhận ra nhiều bài học bổ ích cho chính mình. Và bản thân tôi cũng có được trải nghiệm như vậy.

Tôi đã thi đỗ vào một trường cấp 2 chuyên của huyện. Điều đó khiến mọi người trong gia đình rất tự hào. Tôi cũng cảm thấy vô cùng sung sướng khi nhận được những lời khen ngợi. Nhưng cũng chính vì vậy mà khi vào năm học tôi trở nên chủ quan, chểnh mảng trong việc học tập.

Trong lớp học mới, tôi quen được rất nhiều người bạn. Chúng tôi thường xuyên bày trò nghịch ngợm. Tất cả đều cho rằng mình cần được nghỉ ngơi sau những tháng ngày ôn thi vất vả và năm học đầu cấp kiến thức rất nhẹ nhàng. Tôi cũng cho rằng bản thân mình thông minh, đến cuối kì thi chỉ cần xem lại bài là có thể nắm được kiến thức. Một lần nọ, tôi đã bỏ học theo nhóm bạn đi chơi. Hôm đó, chúng tôi có tiết học của cô giáo chủ nhiệm. Chúng tôi đã đồng loạt viết giấy phép, ngụ ý tạo cả chữ ký phụ huynh để lên bàn cô rồi rủ nhau đi ra suối chơi. Nhưng cô giáo đã phát hiện ra. Cô nói rằng sẽ gọi điện trao đổi với phụ huynh.

Ngày hôm đó, tôi ngồi trong lớp học mà lòng đầy lo lắng. Tôi bắt đầu cảm thấy ân hận về hành động của mình. Những lời cô giáo nói với chúng tôi khiến tôi vẫn còn nhớ như in. Đến chiều về nhà, khi thấy tôi, mẹ không quát mắng mà chỉ hỏi han tôi. Điều đó khiến tôi rất ngạc nhiên. Sau bữa cơm tối, tôi lên phòng ngồi học bài. Bỗng nhiên, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa. Mẹ bước vào, trò chuyện với tôi. Mẹ nói rằng đã nhận được cuộc gọi từ cô giáo chủ nhiệm của tôi. Tôi lo lắng chờ nghe lời trách mắng. Nhưng mẹ lại nhẹ nhàng nói với tôi: “Mỗi đứa trẻ đều từng mắc phải sai lầm. Khi bằng tuổi con, mẹ cũng rất nghịch ngợm, khiến bà ngoại phải phiền lòng. Nhưng nhờ có sự bao dung của bà mà mẹ đã thay đổi...”.

Khi nghe mẹ nói xong, tôi cảm thấy vô cùng hối hận. Tôi nhận ra lỗi lầm của mình. Trải nghiệm đáng nhớ đối với tôi nhưng đã đem đến một bài học đáng giá. Kể từ đó, tôi cố gắng học tập chăm chỉ hơn.